

MARIE
HAMÁKOVÁ

Dvě tváře lásky

STRHUJÍCÍ ROMÁN O SÍLE MATEŘSTVÍ
A VŠEPOHLCUJÍCÍ VÁŠNI

Dvě tváře lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Marie Hamáková

Dvě tváře lásky – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MARIE
HAMÁKOVÁ

Dvě tváře lásky

STRHUJÍCÍ ROMÁN O SÍLE MATEŘSTVÍ
A VŠEPOHLCUJÍCÍ VÁŠNI

DVĚ TVÁŘE LÁSKY

Marie Hamáková

Copyright © Marie Hamáková, 2024

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová

Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-619-8

ISBN e-knihy 978-80-7546-598-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-599-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-600-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Dědečkovi a mamince,
kteří ve mne nikdy nepřestali věřit.*

Prolog / MATYLDA

Vyšla jsem na chodník před budovu Interiérů od Elis. Po celém těle mi naskočila husí kůže. Vzhledem k teplému počasí nebyla ze zimy. Zmateně jsem se rozhlédla ze strany na stranu, abych přeběhla přes silnici do blízkého parku.

Sesunula jsem se na lavičku, kabelku nechala sjet z ramene vedle sebe a hlavu si schovala do dlaní. *Jak se to mohlo stát? Cožpak se Jana úplně zbláznila?*

Nádech, výdech, opakovala jsem si v duchu stále dokola. Nemohla to být pravda. Moje tchyně nemohla mít tak velké tajemství. Jak by ho dokázala po celou tu dobu udržet pod pokličkou? Vždyť to bylo prakticky nemožné.

Zvedla jsem hlavu za hlasy, které jsem v dálce uslyšela. Po starší pár se o něčem dohadoval. *I přesto jsem jim záviděla, že jsou spolu...*

Byl tak krásný den, a já tu seděla a cloumal mnou strach. Měla jsem, co jsem chtěla. Potřebovala jsem znát pravdu, jež nyní byla venku. *Cítila jsem se líp? Ne.* Jako bych si toho s touhle rodinou dosud nevytrpěla až dost.

A co Jakub...? Nikdo nemohl za to, do jaké rodiny se narodil.

Přešla jsem si zpocenými dlaněmi přes stehna. Udělalo se mi trochu lépe, protože se parkem prohnal čerstvý závan větru. Příjemně mě ochladil a přehodil vlasy do obličejů.

Kolem prošla maličká holčička a zasmála se tomu. Oplátla jsem jí bezmyšlenkovitý úsměv a vytáhla z kabelky telefon, abych zjistila, jestli se po mně někdo nesháněl. *Ne...*

Zvedla jsem se a vyrazila směrem domů. Hlavou mi vířily nejrůznější myšlenky. Moje tchyně nikdy nebyla ta, za kterou jsem ji považovala.

Potřebovala jsem jít dál. *Mělo smysl s tím něco dělat?* rezonovalo mi hlavou, ve které mi začínalo třestit.

Mohla jsem se jen domnívat, zda mi to ukáže až čas?

Kapitola 1 / MATYLDA

První setkání s potenciální tchyní prý nikdy není jednoduché. Kolegové z práce mi o tom vyprávěli barvitě příběhy. Kvůli nim jsem byla tak rozhozená, že se v mé hlavě odehrávaly ty nejčernější scénáře.

Přítel Jakub mi svoji matku Janu popisoval jako ženu, která je vždy upravená, má nažehlené prádlo, naklizený dům a pro vlídné slovo nejde daleko. Vzhledem k tomu, že ve Stodě vlastnila větší domek se zahradou, jsem nechápala, jak je možné, že to všechno zvládá. Ostatně k tomu chodila do práce. Působila na mě jako žena bez jediné chybičky.

Uhladila jsem si sukni od krémového kostýmku, pročísla naposledy vlasy kartáčem a zahlédla v zrcadle Jakubův pohled.

„Tak co, jsi připravená? Máma právě volala, že za půl hodinky bude oběd.“

Otočila jsem se k němu, abych mu viděla zpřímá do očí. Jeho dlouhé, lehce kudrnaté vlasy působily ležérně. Milovala jsem jejich kaštanový nádech. Jemně jsem mu do nich zajela prsty, abych je upravila. Nenechal mě to ovšem dokončit a přitáhl si mě k sobě blíž.

Naše rty se setkaly ve žhavém polibku. Na krku se mi udělala husí kůže. Přendala jsem mu paže za krk.

„Nemůžeme se opozdit, ale ten kostýmek je tak rajcovní...“ zašeptal mi do ucha a pořádně si mě přivinul do náruče.

Nehrál vůbec fér, a tak jsem se rozhodla ho trochu vyprovokovat. Přejela jsem mu jazykem od ušního lalůčku směrem k límečku košile. Potom jsem ho jemně kousla do krku.

Zalapal po dechu a pevně uchopil můj zadek. Natlačil mě na pračku, na kterou mě vzápětí vysadil. Jeho stisk povolil, vytáhl

mi halenku ze sukně a zajel dlaněmi na prsa, která stiskl. Jeho rty se dožadovaly polibku.

Odtáhla jsem se od něj. „Jakube! Teď už jsme ztratili rozum oba dva, na tohle bude času dost, až se vrátíme.“ Musela jsem se smát. Naše role se prohodily. Nyní jsem byla já tím zlým policistou, který kazí zábavu.

Jeho pobavený výraz mi nemohl uniknout.

„Co je tady proboha k smíchu?“ Měla jsem chuť ho něčím přetáhnout. Choval se jako puberták.

„Směju se tomu, jak moc se snažíš. Máma je úplně normální. Nechtěl jsem tě vyděsit. To, že je perfekcionistka, neznamená, že taková musíš být i ty. Oblíbí si tě takovou, jaká jsi. Věř mi. Půjdem.“ Štouchl mě do boku a otočil se do chodby pro klíče od auta. Potěšilo mě, že se mu nápadně boulil rozkrok.

Odfrkla jsem si a snažila se zůstat klidná. Měl pravdu. Proč jsem ze sebe dělala někoho, kdo nejsem? Určitě si mě zamiluje. Vždyť jsem mezi lidmi oblíbená, kde ve mně vznikla ta nejistota, že se zrovna jí líbit nebudu? Asi ty obavy opravdu vyvolala naše diskuse o tom, jaká je. Působí jako superžena, a tou já jsem nikdy nebyla a nebudu.

Pobrala jsem v chodbě zbývající tašky, které jsme měli s sebou. Chystali jsme se k Janě na celý víkend. Byla jsem z toho mnohem víc nervózní, než kdybychom tam jeli pouze na otočku.

Naposledy jsem se ohlédla do chodby a prudce zavřela dveře. Nádech, výdech, bude to dobré. Musí.

Jakub zastavil před velkým domem, v dolní části obloženým kameny. Za okny visely mohutné truhlíky plné vřesu, mezi kterým byly zapíchané podzimní dekorace. Okna stínily čistě bílé záclony. Na první pohled na mě dům působil luxusně. Vedla

k němu kamenitá cestička, která se klikatila mezi rozmanitou skalkou a umělým jezírkem. Z okýnka auta jsem nedohlédla, jestli jsou v něm i rybky.

Můj dech se zrychlil a ruce se rozklepaly. První setkání s jeho matkou. Jakuba jsem bezmezně milovala už několik měsíců. Byla to láska na první pohled. Poznali jsme se na večírku našeho společného přítele. Když se oči nás dvou poprvé setkaly, věděla jsem, že je to on. Člověk, kterého chci poznat víc. Všechno bylo tak dokonalé, až mě nejednou napadlo, kdy to skončí. Co nám to hezké mezi námi naruší? Diskuse s kolegy mě neuklidnila. V hlavě mi hlodal červíček.

Jakub mi vyprávěl, že jeho matka přišla o manžela, který zemřel cizím zaviněním. Tím pádem byla na Jakuba hodně fixovaná. To mi vysvětlil a já to chápala. Měl ještě sestru, ale ta se s mámou vůbec nevídala.

„Matyldo, prosím, buď v klidu. Klepeš se jako osika.“ Položil mi dlaň na stehno a párkrát jí přešel sem a tam. „Měli bychom jít. Viděl jsem mámu za záclonou,“ povzbudivě se na mě usmál a já mu úsměv oplátila. Byl čas.

Jakmile jsme došli k mohutným dřevěným dveřím, nemuseli jsme ani klepat. Jana nám okamžitě otevřela. Jakub nelhal, její oblečení bylo nažehlené, nehty na rukou, kterými Jakuba právě objímala, dokonale nalakované. Vlasy měla vyčesané do drdolu na temeni hlavy a sepnuté ozdobnou sponou. Okamžitě jsem si vedle ní připadala jako šmudla.

„Vítám vás tady. Tak kde máš tu svou Matyldu?“ pronesla laškovně a objala nečekaně i mě. Jakmile mě pustila, podala mi svou ruku na pozdrav. „Já jsem Jana, Jakubova máma. Moc mě těší.“

„Mat-t-tylda, také mě těší,“ vykoktala jsem ze sebe a oplátila jí stisk.

Zavedla nás do domu, jemuž dominovala prostorná vstupní místnost. Sloužila jako obývací pokoj, ze kterého vedly několkery dveře. Usadila nás na pohovku a šla pro pití.

„Vedeš si skvěle. Máma vypadá nadšeně. Vidiš, že to ani nebolelo,“ radoval se Jakub.

Podle mě předčasně.

Při obědě jsme ve velké kuchyni seděli naproti sobě, jeho máma v čele. Vypadala nejen jako symbol dokonalé ženy, ale také kuchařky. Nechápala jsem, jak mohla mít tak perfektní postavu vzhledem k tomu, jak dobře vařila. Věděla jsem, že o jejím pečeném kuřeti s jablky se mi bude zdát. Větší dobrotu jsem v životě nejedla.

„Ten oběd byl výborný, moc děkuju,“ usmála jsem se na ni a doufala, že ji to potěší.

„Jste tak milá, že je milá?“ culila se na Jakuba a pohládila ho po zádech, když se zvedala od stolu, aby sebrala všechny talíře.

„To je,“ pokyvoval souhlasně Jakub a uličnický mě štouchl nohou pod stolem.

„Máte na dnešek nějaké plány?“ otočila se k nám od dřezu plného nádobí.

„Ani ne. Spíš jsem myslel, jestli všichni nezajdeme na procházku. Třeba někam do lesa, abyste se víc poznaly,“ řekl Jakub jakoby nic a já opět jen trnula, co jeho máma na to.

Jana mě neustále pozorovala. Její oči mě propalovaly a byly úplně všude. Čekala, až udělám nějakou chybu, nebo byla zvědavá? Doufala jsem, že se mi to jen zdá. Snažila jsem se ty myšlenky rychle vypudit z hlavy.

„Tak dobře. Já to tady douklidím a vy si zatím můžete vybalit věci. Do svého pokoje ještě treffiš, co?“ naznačila mu, že za ní dlouho nebyl.

Po pravdě jsme spolu od začátku našeho vztahu trávili dost času. Bylo to neskutečně intenzivní a uspokojující. Nedokázali jsme se od sebe odtrhnout. Jakub pracoval s mámou ve stejné účetní firmě, ale netajil mi, že než mě poznal, byl zvyklý za ní každý víkend jezdit a pomáhat jí kolem domu. Ta změna pro ni musela být šok. Nešlo jí to zazlívat. Neměla to v životě jednoduché. Už několikrát mě napadlo, jak by jí pomohlo, kdyby si našla někoho nového. O tom prý ale nebyla ani řeč. Stále Jakubova tátu bezmezně milovala. Alespoň tak mi to neustále líčil.

Jakmile mě Jakub zavedl do druhého patra, kde měl svůj pokoj hned naproti schodům, nestačila jsem se divit. Ten dům zevnitř působil ještě honosněji než zvenku. Byl vkusně a moderně zařízený. V chodbě ležel šedivý koberec s chlupem a na stěnách visely rodinné fotografie. U jedné z nich jsem se zastavila. Byl na ní Jakub s nějakou ženou. Zamyslela jsem se, zda mi o nějaké své kamarádce či bývalé přítelkyni říkal, ale nemohla jsem si vzpomenout. Věděla jsem, že se ho na ni později musím zeptat.

Jakubův pokoj se nacházel na konci chodby. Dominovala mu čistě povlečená manželská postel, která vybízela k odpočinku. Naproti ní měl velkou televizi a vedle ní vysokou knihovnu plnou účetních zákonů. Nechyběla ani veliká skříň, která byla otevřená a vyklizená. Alespoň jsme si měli kam vybalit věci.

„Tak co na ni říkáš?“ zeptal se zvědavě, když zavřel dveře do pokoje, aby nás nebylo slyšet ven.

„Působí neskutečně mile. Opravdu. Jen mám pocit, jako by mě neustále pozorovala?“ přiznala jsem raději hned barvu.

„Nesmíš se jí divit. Ještě nikdy jsem jí sem nikoho nepřivedl. Je prostě zvědavá, čím jsi mi učarovala. Navíc jsem ve věku na ženění, takže tuší, že už jde do tuhého.“ Posadil se ke mně na postel a dlouze mě políbil. Paži mi omotal kolem pasu a povalil mě. Okamžitě jsem přišla na jiné myšlenky.

Kapitola 2 / JANA

Domyla jsem nádobí, setřela linku a usušila ji. Židle jsem zasunula přesně tak, jak byly, než jsme se společně naobědvali. Odjakživa jsem milovala pořádek. Dostával mě do klidu ve chvílích, kdy jsem vnitřně zuřila. Přesně proto jsem si nikdy nenechala do kuchyně nainstalovat myčku na nádobí. *Akorát by se v ní množily bakterie. Brrr.*

Jakub mi domů poprvé přivedl holku. Ne tak ledajakou. Po pravdě jsem si do teď myslela, že je snad na muže. No, neříkám, že by to v něčem nebylo jednodušší. Alespoň by si ho nemohl vzít a plánovat s ním děti. Byla jsem zvyklá ho mít pro sebe. Ve svém životě už jsem o jednoho muže přišla. Nechtěla jsem přijít o dalšího.

Matylda vypadala od začátku mile. Už ve dveřích mi došlo, proč se do ní zamiloval. Ta nevinná kukadla by učarovala nejednomu muži. Její krásné, lesklé, až po ramena dlouhé vlasy působily vznešeně. Nemohla jsem si nevšimnout krémového kostýmku. Dala si opravdu záležet, aby se mi zalíbila.

Nakoukla jsem ke schodům a pozorně se zaposlouchala. Nic nebylo slyšet. Museli být stále nahoře. Rychle jsem vyťukala číslo své neteře Simony.

„Ahoj teto, jak se máš?“ zeptala se mě nadšeně, jakmile hovor přijala.

„Moc dobře ne,“ zašeptala jsem a stále po očku sledovala schody.

„Jak to?“

„Dnes mi Jakub poprvé přivezl ukázat tu svou Matyldu, o které se mi párkrát zmínil...“ odfrkla jsem si.

„Aha, to vypadá, že není podle tvých představ...“

„Není. Kdybys ji viděla. Dominice po pravdě nesahá ani po kotníky. Snažila se na mě přichystat, upravila se, oblékla si

vkusný kostýmek, ale to nemění nic na tom, jaká je uvnitř,“ začala jsem si hrát s nitkou, která mi trčela z rukávu. Musím ji dojít zastříhnout hned, jak domluvíme.

„Moc mě to mrzí. Kdybych tě mohla nějak podpořit...“ Odmlčela se.

„Až přijde správný čas, dám ti vědět, moc děkuji. Nemám sebemenší důvod mít ji ráda. Jakub je pro ni až moc dobrý. Dnešním dnem se stala mým úhlavním nepřítelem. Za prvé je nevzdělaná a za druhé mi bere syna.“

„Rozumím, kdykoli mi zavolej. Společně už něco vymyslíme.“

Měla jsem její plnou podporu. Bylo to pro mě víc než důležité.

„Ještě jednou děkuji, už budu muset končit. Mějte se s Filipem hezky, zatím ahoj.“

S tím jsem hovor ukončila.

Proč jim tak dlouho trvá vybalit si věci? Jsou tam už nejmíň půl hodiny. Vyšla jsem schody a přitiskla ucho na dveře. To, co jsem uslyšela, mě dost rozhodilo. Oni se rozhodli za bílého dne souložit v Jakubově dětském pokoji? Bože! Ta holka sice působila nevinně, ale musela to být totální coura. Absolutně se to nehodilo.

Vařila se ve mně krev. Prudce jsem nabrala vzduch do plic a potichu ho vydechla ven. Zopakovala jsem to několikrát. Díky tomu jsem se zklidnila. Nedělala jsem si iluze, že by spolu ti dva nespali. Za nás byla jiná doba. Já se svým mužem měla první sex až po svatbě. Moje rodina byla silně věřící a žádná jiná varianta nepřipadala v úvahu. Dnes se to neřešilo. Ztrácelo to ovšem své kouzlo. Rozhodla jsem se zůstat v klidu. Věděla jsem, že se ta holka beztak brzo potopí sama.

Sešla jsem potichu schody zpět do haly a přichystala se na procházku. Zajímal mě, jak se ti dva vymluví.

Za pár minut přišli dolů a já ihned poznala, že něco není v pořádku. Matylda měla tváře červené vzrušením a Jakub byl rozčuchaný. Bylo na ní vidět, že se mu to snaží naznačit, ale on si toho nevšiml a soustředil se na mě.

„Promiň, trochu jsme se zdrželi,“ odkašlal si a stočil oči k podlaze.

„Nic se neděje. Taky jsem nakonec měla víc práce, než jsem myslela. Pojdme.“

Otevřela jsem vchodové dveře, aby mohli vyjít ven. Jakmile kolem mě prošla Matylda, měla jsem chuť odplivnout si. Ta chudinka netušila, jakou válku rozpoutala ve chvíli, kdy mému synovi vstoupila do života.

Procházku jsme si i přes předchozí okolnosti užívali. Zavěsila jsem se do Jakuba a vyprávěla mu, co jsme spolu v okolí zažívali ve chvílích, kdy byl ještě malý.

„Támhle jsi upadl a rozsekl si hlavu. Jeli jsme s tebou na pohotovost a táta potom celou noc nespál, jelikož jsi měl pět stehů a hodně jsi plakal.“ Lehce jsem do Jakuba drcla a ukazovala tím směrem.

„Moc dobře si na to pamatuju, chudák táta,“ usmál se Jakub a poplácával mě po dlani.

„Richard byl odjakživa skvělý otec. Jeho života je doopravdy škoda,“ posmutněle jsem uhnula pohledem a po očku sledovala Matyldu, co ona na to. Ta ovšem taktně mlčela.

„Dodnes tomu nemůžu uvěřit, táta byl skvělý řidič...“ rozčílil se Jakub a sevřel ruku v pěst.

„Ani mi o tom nepovídej. Nikdy se s tím nesmírím. A to už je to pár let,“ setřela jsem si látkovým kapesníkem slzu. Jakub byl jediný člověk, který mi v životě zůstal. Nehodlala jsem se ho vzdát. *Určitě ne kvůli nějaké Matyldě.*

„Já taky ne, ale máme ještě sebe. Podívej, támhle jsi mě učila jezdit na kole,“ změnil téma a nadšeně ukazoval na asfaltovou cestu v dálce.

Matylda šla odevzdaně celou cestu za námi. Nic neříkala, jen poslouchala.

Ostatně nic jiného bych jí ani neradila. Jakuba měla pro sebe už několik měsíců. Nebyla jsem žárlivá tím ochranitelsky mateřským způsobem. Nepotřebovala jsem svého syna vlastnit. Chtěla jsem jen, aby mi zůstal věrný. Aby rád vyhledával svou mámu a trávil s ní čas. Na tom nebylo nic špatného.

Za dvě hodiny jsme se vrátili zpátky domů, Matylda s Jakubem se rozhodli, že uvaří večeři, abych měla čas si odpočnout. Jako bych byla nějaká senilní dáma, která to potřebuje. To já rozhodně nejsem. Je mi teprve padesát. No nic, nechala jsem je a došla se nahoru do ložnice napít. Vždy jsem měla schovanou láhev lepší whisky vzadu za knihami. Vlastně ani nevím, kde vznikl můj zvyk schovávat alkohol. Už pár let jsem bydlela sama.

Po hodině jsem se odhodlala sejít dolů, jak jsou na tom. Večeře už byla na stole a oni se zrovna ocucávali v mé kuchyni. Zakašlala jsem a posadila se do čela stolu.

„Vypadá to výborně,“ řekla jsem svému synovi ze slušnosti, jinak se mi vzhled toho jídla příliš nezamlouval. Určitě neuměla vařit. Nevypadala jako vzorná hospodyňka. Od chvíle, co mi Jakub řekl, že někoho má, jsem si říkala, jak asi bude jednou vypadat jejich domácnost. Nasadila jsem laťku vysoko. *Ještě že tak, alespoň si brzo uvědomí, co měl doma, a možná se i vrátí.*

„Děkujeme,“ vykřikli oba rozzářeně a usadili se každý z jedné strany stolu.

Přežvykovala jsem napůl tuhé maso a koukala na Jakuba, zda mu chutná. Pokud mu nechutnalo, nedával na sobě nic znát, a tak jsem se rozhodla to neřešit. Bylo brzo na to, vystrkovat růžky.

Po večeři jsem se vymluvila na bolest hlavy a šla do své ložnice. Nádobí jsem nechala na nich, respektive na Matyldě.

Správná žena by se o svého muže měla umět postarat a nenechávat ho máčet si ruce ve dřezu.

Kapitola 3 / MATYLDA

Víkend u Jany se vydařil lépe, než bych čekala. Sice jsem se nedokázala zbavit pocitu, že mě neustále pozoruje, ale i tak jsem si to v rámci možností užila.

„Už máš ověřený všechny ty stránky?“ vytrhl mě z myšlenek kolega Přemek a posadil se na volnou židli vedle mě.

„Za chvíli to bude, promiň. Nějak jsem se zamyslela.“ Odsunula jsem se od stolu a výmluvně se na něj usmála.

„No jo, ty jsi vlastně byla na víkend u tchyně,“ laškovně na mě mrkl a popojel ke mně blíž. V obličejí mu hrál nedočkavý výraz. Lačnil po drbech.

Kolegyně Monika sedící naproti mně jen nadzvedla obočí.

No jo, na ni jsme se chovali až moc dětinsky. Jako by bylo potřeba být při práci v IT firmě neustále seriózní. Ona slovo zábava neměla ve slovníku. Chovala se neskutečně upjatě.

„Tak za prvé. Není to moje tchyně, ale potenciální tchyně. A za druhé, dopadlo to celkem dobře,“ drcla jsem do něj, aby mi uhnul. Měla jsem v šuplících za ním schované nějaké podklady.

„Hm, to zní dobře. Takže už ji můžete udělat skutečnou tchyní. Ne jen potenciální, co?“

Zaskočila mi v krku mandle, kterou jsem se zrovna snažila rozkousat. „Přemku, jsi na mě moc hr. Jednalo se o první setkání. Jeden člen rodiny. Bůh ví, jestli jeho sestřenka není třeba sériový vrah. A vůbec, dej mi teď pokoj, potřebuju makat. Nebo ti ty stránky nikdy nedoověřím.“ Strčila jsem znovu do jeho

židle, až poodjela do uličky. Musela jsem se v duchu smát. Jakubova sestřenka a sériový vrah. *Ha, ha, ha*.

„Dobře, nechám toho. Ale někdy musíme zajít na kafe a pořádně ji zdrbnout. Od toho mě máš, ne?“ naparoval se a byl už téměř pryč, když jsem na něj ještě zavolala.

„To víš, že jo. K ničemu jinému tě nepotřebuju.“

Oba jsme vyprskli smíchy a já se vrátila plná elánu zpět k práci. Pracovat jako testerka v IT firmě byl odjakživa můj sen. Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít v týmu tak skvělého kolegu a kamaráda v jednom.

Z práce jsem zamířila na nákup a poté k Jakubovi domů. V hlavě mi neustále vířily myšlenky na Janu. Zaujala jsem ji? Ona na mě působila pedantským dojmem. Všechno měla v domácnosti uspořádané a dokonale promyšlené. Nikde ani smítko prachu. Podlaha se leskla jako nová. Docela mě zajímalo, zda to tak měla vždy, nebo až teď, když v tom velkém baráku zůstala sama.

„Je někdo doma?“ křikla jsem do dveří a tašku s nákupem jsem šoupla do chodby.

„To je dost, že jste tady, Matyldo! Udělala jsem si za vámi malý výlet! Ten víkend s vámi mi připomněl, jak moc jsem sama,“ zavolala na mě Jana z kuchyně.

Zarazila jsem se. Jana? Co dělala u Jakuba v bytě? Připadala jsem si jako Alenka v říši divů. Rychle jsem zkontrolovala telefon, jestli mi o tom Jakub něco nenapsal, ale jak jsem správně vytušila, tak ne. Zabouchla jsem dveře, popadla nákup a šla ji pozdravit.

„Dobrý den, nečekala jsem vás tady. Nakoupila jsem jen pro nás...“

Nenechala mě ani domluvit. Obrátila se na mě s vařečkou červenou od jakési omáčky.

„Ale prosím vás. Vždyť jsme rodina. Já mám klíče od Jakubova bytu odjakživa. Nechtěla jsem vám narušovat soukromí, ale teď, když se známe, se můžeme vídat častěji. Co myslíte? Doufám, že máte ráda rajskou omáčku. Jakub mi říkal, co vám nechutná, a já myslím, že rajská na seznamu nebyla. Tak se v klidu převlečte a můžeme se najíst. Jakub se ještě zdržel v práci. Před chvílí mi volal.“

Nestačila jsem se divit, jak se Jana chová. Jediné vysvětlení bylo, že se jí zastesklo. Kuba mi navíc vůbec nic neřekl. To se teď tyto nečekané návštěvy měly stát pravidlem? A já si na večer dělala takové plány. Nadechla jsem se, vydechla a šla se převléct do ložnice. Vzteky jsem za sebou přibouchla dveře.

Když jsem hledala ve skříni vhodné domácí oblečení na návštěvu tchyně, došlo mi, co všechno Jana říkala. Rajskou omáčku? Přesně tu jsem měla v seznamu nejmní oblíbených jídel na prvním místě! Doufala jsem, že ji nedělala z opravdových rajčat, která jsem bytostně nesnášela! Navíc pravá rajská se z nich ani nedělala. Snad měl Kuba pro to, co se dnes v jeho bytě dělo, nějaké vysvětlení. Měl mi o tom alespoň napsat!

Jakmile jsem byla hotová, vydala jsem se za ní. Vůně nebyla nejhorší.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ vykoukla jsem zpoza rohu. Jana měla kolem pasu omotanou moji zástěru, kterou mi Kuba koupil na vánočních trzích v Rakousku. Bylo na ní velké M přes prsa. Vypadala v ní však dost komicky, protože ji měla omotanou nadvakrát. Byla neskutečně štíhlá, postavu měla perfektně vysportovanou. Na její věk celkem zázrak, pečovala o sebe.

„Určitě ne, drahoušku, jen se hezky posaďte. Já to zvládám. Dáte si knedlík, nebo těstoviny? Udělala jsem obojí. Nevěděla jsem, co máte radši. Jsem moc vděčná, že máme čas o samotě, abychom si mohly popovídat.“ Usmála se na mě tak, až mnou projel nečekaný mráz. Něco na jejím výrazu působilo děsivě.

„Musím se přiznat, že pro mě to byl trochu šok, ale Jakub bude mít určitě radost. Já totiž rajskou neumím. A dala bych si prosím těstoviny.“ Neměla jsem to srdce jí přiznat, že ji ani nejím, protože se mi z ní navaluje. Zvláště když jsem v koši zahlédla plechovku od konzervovaných rajčat.

„Jakub má obrovskou radost! Všechno jsme domluvili v práci. Líbilo se mu, že se my dvě začneme více poznávat. Teď, když jsme skoro rodina.“ Na slovo *skoro* dala největší důraz.

Z její tváře se však nedalo nic vyčíst. Měla neutrální výraz.

Kapitola 4 / JANA

Věděla jsem moc dobře, že Matylida nesnáší rajskou. Jakub mi to při jednom z našich rozhovorů řekl. Jenže jsem zrovna řídila. Ani by mě tenkrát nenapadlo, že jsem si díky tomu vytvořila dokonalé alibi. Zkrátka a jednoduše jsem to spletla. Při řízení jsem se nedokázala plně soustředit.

Napila jsem se bílého vína, které měl syn zastrčené ze strany linky. Vypadalo draze. Čekala jsem, kdy mi Matylida vynadá, že ho měli na nějakou speciální příležitost. Bylo jí ke cti, že se držela. Sledovala každický můj pohyb v synově kuchyni. Zнала jsem to tu moc dobře. Když byl ještě sám, často mě sem zval na večere. On, na rozdíl od ní, vařit uměl. Ta mu určitě objednává samé donášky nebo vaří polotovary. Poznala jsem to na jeho břichu. Začínalo se mu nepatrně kulatit. S tím bylo potřeba zamávat. Můj syn byl vždy dokonalý. Ve všem. Někáká Matylida to nemohla změnit.

Posadila jsem se naproti ní a nabídla jí víno, které odmítla. *Snad není těhotná!* To by ještě scházelo.

„Ráda bych se vás na něco zeptala, ale víte, je mi to trochu

trapné. Známe se jen krátce...“ záměrně jsem zamlžila. Chyběly mi informace. Nevěděla jsem o té *chudince* téměř nic.

Napila se vody, přeměřila si mě pohledem, mile se usmála a kývla.

„Můžete se mě zeptat na cokoli. Nemám žádná tajemství.“ Tvářila se u toho najednou tak sebejistě.

„Dobře, zajímalo by mě, kolik mužů jste před Jakubem měla. Přece jen jsem jeho máma, zajímá mě váš předchozí život.“ Povytáhla jsem obočí a čekala, co mi na to řekne. Dovolila mi zeptat se na cokoli, takže si vlastně naběhla sama.

Zamrkala svými dlouhými řasami a začala si nervózně pohrávat s hnědým ohonem, který měla vyčesaný na vrchu hlavy. Působila tak nevinně, až se mi chtělo křičet. S tou to určitě nebudu mít jednoduché.

Začala koktat. „J-j-já, nezlobte se. Takovou otázku jsem nečekala.“ Mrkala dál a vypadala, že by jí bodla sklenka s vodou.

Zvedla jsem se, abych jí nalila. „Zeptala jsem se asi nevhodně, vidíte?“ pozvedla jsem obočí a podala jí plnou sklenici.

„Jen jsem to nečekala.“ Napila se a pokračovala. „Před Kubou jsem měla dva vážnější vztahy. Bohužel nám to nevyšlo, protože si nakonec našli někoho jiného. Teda bohužel... bohudík samozřejmě. Díky tomu jsem mohla poznat Jakuba a zjistit, že jsou na světě i věrní muži. Víím, že by mi tohle Jakub nikdy neudělal. Jednal by se mnou na rovinu,“ odkašlala si a pořádně se napila. Vypadala, jako by jí spadl kámen ze srdce.

Čím to asi mohlo být? Byla hezká, chytrá. Proč by si hledali někoho jiného? Ta holka musela mít nějakého kostlivce ve skříni. No, měla jsem dost času přijít na to jakého. Navíc jestliže ji pokaždé vyměnili za nějakou jinou, byla veliká šance, že to můj syn udělá také. Věděla jsem přesně, koho mu postavit do cesty. Dominika byla jeho dlouholetá kamarádka. Vzdělaná, zajištěná,

vždy po ní pokukoval. Jejich cesty se rozdělily kvůli tomu, že se rozhodla studovat jinde. Pomyslně jsem si zamnula ruce.

„To mě moc mrzí, drahoušku. Jakub je čestný muž. Ten nemá levárny v povaze,“ poplácala jsem ji po ruce, kterou měla volně položenou na stole. Neuniklo mi, do jaké křeče ji to dostalo. Rozhodla jsem se už raději na nic neptat. Musím jí ty otázky dávkovat postupně.

V tu chvíli zašramotily klíče v zámku a za okamžik vešel do kuchyně Jakub.

„Ahoj,“ ve tváři mu hrál úsměv od ucha k uchu. První políbil Matyldu a potom mě na tvář.

„Omlouvám se, že jsem přišel až teď, a taky tobě, Matyldo, že jsem ti o mámě neřekl. Měl jsem toho v práci tolik, že mi to úplně vypadlo. Doufám, že jste se tu měly dobře.“

Obě jsme přikývly a já se chystala nandat omáčku, když vtom mě zarazil.

„Mami, rajská? Vždyť jsem ti říkal, že ji Matylda nejí.“

Vytřeštila jsem na něj oči a chytla se pevně linky za sebou. „Panebože, já to musela poplést. Asi jsem zrovna řídila, když jsi mi to říkal, to mám vždy problém se soustředit. Matyldo, moc se vám omlouvám. Mám udělat ještě jedno jídlo? Přece se do ní nebudete nutit.“ Doufala jsem, že moje výmluva zní věrohodně.

„Já si ji dám, věřím, že ta vaše bude dobrá,“ usmála se křečovitě a chytila Jakuba, který si k ní zrovna přisedl, kolem pasu. To mu mou nečekanou návštěvu odpustila tak snadno? Nebyla jen dobrá herečka?

Den v práci utíkal rychle. Měli jsme s Jakubem co dělat, abychom všechno odbavili. Děkovala jsem v duchu manželovi, že ho vedl stejně jako já k ekonomickému vzdělání. Vždy mě ve všem podpořil. Chyběl mi, strašně moc. Doufala jsem, že se

s ním jednou opět setkám. Nebyla jsem kdovíjak sentimentální. Prostě se stalo, zemřel. Jakub mi ho ale vynahrazoval.

„Nezajdeme dnes na kávu?“ nadhodila jsem jakoby nic. *To ještě netušil, jaké překvapení jsem mu nachystala.*

„Mami, já nevím. Musel bych napsat Matyldě. Myslím, že už počítá s tím, že sjedeme před víkendem na větší nákup.“

Hodila jsem na něj svůj nejsmutnější pohled. Přece jen jsme spolu nebyli posedět už týdny. Dlužil mi to.

„Tak víš co, pojedeme až zítra. Ono se to nezblázní. Hlady neumřeme. Vždyť může něco objednat,“ mrkl na mě a sáhl po mobilu, aby jí napsal.

Vyšlo mi to.

V kavárně jsme se posadili naproti sobě. Jakub se okamžitě chopil nápojového lístku. Já si vybírat nemusela. Vždy jsem si dávala černou kávu bez mléka a cukru. Abych si udržela figuru.

Po chvilce k nám přišla číšnice. „Dobrý den, co si budete přát?“

„Americano s mlékem a jablečný dort, prosím. Pro tebe, mami?“

„Černou kávu a šopský salát,“ usmála jsem se na ni letmo. Neměla jsem čas se s ní vybavovat. Nespouštěla jsem oči ze dveří.

Povídali jsme si o práci, když se její štíhlá paže dotkla Jakubova ramene. Prudce se otočil. Jeho výraz byl tak kouzelně překvapený, že bych si ho nejraději okamžitě vyfotila.

„Dominiko?“ vypustil ze sebe, aniž by ji pozdravil.

„To je ale náhoda! Co vy tady?“ vypískla a hrnula se ke mně, aby mě objala. Byla jsem jí vděčná, že se mnou přistoupila na tuhle hru. I když samozřejmě netušila, že bych radši za nevěstu ji než Matyldu. Tu jsem neznala, Dominiku ano. Měla vystudované dvě vysoké školy, její rodina pocházela z vysokých